võimust ja nägemata lõnga jõudu nõnda õnnatas, nüüd lubatas: „Kallis kuninga tütar kaotsi! Lase minnu siit vaatist rääkida, ja ma kinnitan sulle seda, et ta tuud ealgi vahistama ei tea! Ma armu su nägemata lõnale nii suure võimuga ja jõuga, et kõik, kes olgu see hüä või halb, mis ta oma sõnaga ennegi ütlet — sündima saab!"

Isasinese naha pale läks lahkemba; ninna ta tõmmas, selle suure tõsiduse pääle mõtelden, kalakese vaatist ära, sellel selle üle ütlemata hüä meel sai, nüüd täie veel kolm väega vaatist kuld-sõrmust kinkis, imelisi ütlemistega: „Ole terve, kallis noormees, et ta minnu ommast ümmardanust vangi majast välja lasi"! Võta nüüd veel hüär meelest, pääle nende, minu käest nee kolm väega vaatist kuld-sõrmust vasta, mis üle väga armsa mehe, ta proovus, minu nõja sõrmes ommas olnu. Kui sa üle kõrd naile rõõt, ja sull poig on, — siis pane nee sõrmust, üle omma tõine naise, ja kolmas oma nõja sõrme, — siis tule ma sulle meelu, tänida või su tarvitsi ja tahtmisi, ninna nimeta kah, neid sõrmusi nõa enne ommas olnu. Jää terve!"

Kalakene läks väärsa hoova vihahõõmisega, roidsaten vette, ninna pehme tõsi nõrgi läks lahsemba meelega, oma noormaga tõina poole. — Mõnigi päev läks lahsemban olekun möödas ja jällegi tulli suri meel manu, kui kingitus, mis tõusev nõgi tegi, nii et tedä selle läbi veel enamb noorti ja ilgati, kui lahsken ja kurtidun olesin. — — —

Kuningat, kes tõle omnes tõsi nõrgi võtt, olli väga hästi, ranemb olli poig, noorem tütar. Poig olli väärt meel ja mitmes vaatist kostet, ja mõistust nõgomen, sama tütar kõton olli, nõga kuninga ja ta proovus üli väega armastus ja hõigeva. Nõa ei lasse teda nelandäna elõtsi pääligi ütlinda, ei iiälgi maha. Ütsi päi ei inemise kingi ei lea teenaga, ilma vanembide teadmata kostet tütar olli ei ütlemata illes, sellel sügi väega nälja kõsilaisi väe, nüüd omalt maalt mitme suure virtsi pääle, küll vangels vaatist suure kuninga pääle, — ent ütlgi noormees ei ole vanembi ei tütrele meele peräst. Iga põime jaas olli täll kümme kuningi nu kõsilaist, ja selle kõsilase nõga kostet olli ta õtsesti ruumat lasta nellele kuld ilosit mängu asjadeisi ette pandat, kon ta ei mõista ütte ei tõist vasta võtta. Ja olli na selle üle ütlemata uhke ja torre. Mida suurembat tema kõsilaste kari kasvi, seda uhkembat ja nõrgimbat läks tema töö. Na kuninglõu vanemba ollivat siis sen arvamisen et tema tütre kõsilase ilma temata ellägi ei jaa, ja naa päiva omma

„silma terävest" vaatlemban sai üllegi inemise lasta tõusev mõtlman. Kõik suurema suga nooremake päiva üten koon nõnnes, kuis illes kuninga tütar neile näitse saat. —

Sellsamal ajal viis tõsadasjar, mügu see jo alati jõhta, praha meelega vett, ninna sai kuninga maja vottale, kon kuninga illes tütar, ülesan, nelandana kõrra edna pääl ärte, ja pahatse nõgya vee-vidajat suure helüga, häsi korsko persen, naard. Õsea kasjuse jõa lai sele näten ja kuulden veel tõrvembat, ja ta nõst oma pahatse näs, viharte silmiga üler edna poole, ja ütes ungja hõõlega: „Oh ja kergemeelelüne inemine, saagu ju õrn naartes! Ehk ma üttes sulle veel proosta (liht) taloroh-va sõnaga: saagu sulle labi!" Ahhe kuninga tütar naard selle üle veel enämb, ninna nesst tulitse hüä-meelega natte võtt korsko, kuna tõsadasjar rahalisult, omma vee-vaati, peravõega elagi tõmmes, ja esi henda mes tarsawerte kuiges: „Ah, kui tõnatse pale tõsutus õige on, ja nii ma sun lõna sõudmise pääle ka saa, — sis om tus sulle õige paras!"

Kuninga majan lõttiva jõrgmisse päiva ja nädali nii sama võõm-sah ja lustilisult möödа, kui seeni meanilli ent peräst, mis ju mõni aim, ehk kogoni pool aastat möödа lät, — nadsina pilt ilusa kuninga tütre proitse põse-nuki ära vollotama, ja ta terves kõigelt poolt üler ütlema. Endine lustlüs ja lahke, lõbus olett, olli ja emma lõmu, kõige jalg ja rõõmsa meal, vaiper nina marelidus muutunu, õõs, kõik olli kogoni tõises saanu. Ka kuningelõu kõsilaste kari jäi vähembat, kui kuulda saiva, et kuninga tütar vigatser ja »põdema" säänü. Ainult mõni pallas ormentaja ja ihkaja orwar seda henda kottale õnnes, et suurem jagu kõsilaisi hendit kõrvale viisiva. Ka kuninglõu vanemba ollivat oma tütre perast väga murren. Küll rehkendasiva ja orwsiva nõa mitmet viisi, oma tütre tervõsse üle, ent õigele otsuple ei jõuva nee ealgi. Arsi pää jõlgiva olli tiedmada ja tundmada, ainult orsti tiedjeva ja tundjeva küll, mis viga nuitsal kuninga tütrel olli, — ent neeasi ei julgu seda suurile vanembile teeda anda, enge kõnelõva eimegi henda vaihel talajalt, kui ime asja; ehk ka neile olli nõuelt tuttaw, et kuninga tütar ilma vanembide teadmata ei nägemata, ülegi meesterahavega kunagi vaikus ei puutu.

Kui kuninglõu vanemba ütet kaemangust tütre haige kambre-vehe lõttiva — olli neile keitsimine üli väga ja suur, sest tütrel olli—